

**ΕΙΚΩΝ ΗΣΥΧΟΥ ΑΝΔΡΕΙΟΥ ΚΑΙ
ΒΙΟΜΗΧΙΑΝΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.**

Υπάρχει χώρα εις της βορείου θαλάσσης τὰ παράλια, ητις κατά την μικρότητα και αδυναμίαν της φαίνεται ως προωρισμένη να σαλεύη μεταξύ δύο μεγάλων γειτόνων της· ὅθεν και πάντα τὰ εἶδη της πολιτείας ἀλληλοδιαδόχως ἐδοκίμασεν, ὑπέστη κατά διαφόρους καιρούς τὴν εἰσβολὴν τῶν ἐχθρῶν και ἐχρημάτισε θέατρον μὲν παντοδαπῶν πολιτικῶν και θρησκευτικῶν πολέμων, καταφύγιον δὲ τῶν τε Ἰουδαίων της Πορτογαλλίας και τῶν διαμαρτυρομένων της Γαλλίας, καθῶς και ἄσυλον διασῆμων ἀνδρῶν οἶον τοῦ Βυῦλ και τοῦ Μιραβῶ. Ἄλλ' ὅμως ἐν μέσῳ τοιούτων ἀνωμαλιῶν διετήρησεν ἀκέραιον τὸν πρωτότυπον αὐτης χαρακτήρα, ὥστε δὲν ἔχομεν ἀνάλογον τοιαύτης σταθερότητος παράδειγμα καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Ἐκ τῶν προλεγομένων τούτων πολλοὶ βεβαίως μαντεύουσιν ὅτι περὶ της Παταβίας δηλ. της Ὁλλανδίας Holl land εἶτε τῶν χαμηλῶν τόπων ὁ λόγος πρόκειται.

Ἐκπλαει σχεδὸν ἡ ὀριζομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Ρήνου και Μῶσα κοιλάς μέχρι τῶν αἰγιαλῶν της ἀρκτώας θαλάσσης ἐμελλε να καταστῆ της πολιτικῆς φιλοτιμίας ἔρμαιον. Διότι ἀφῶ ἐκυριεύθη παρά διαφόρων λαῶν της Γερμανικῆς φυλῆς, ἔκλινεν ἐξ ἀνάγκης τὸν αὐχένα εις της Ῥωμαϊκῆς δυναστείας, ὡστε
Τόμος Α'

ρον δὲ τῶν Φράγκων, ἀπὸ τοῦ Μαρτέλου Καρόλου μέχρι τοῦ μεγάλου Καρόλου και τῶν ἀσθενῶν διαδόχων του, ἕως οὗ ἀπηλλάγη της ξένης ἐξουσίας διὰ να κατακερματισθῆ ἀφ' ἑαυτης, κυβερνωμένη ὑπὸ πριγγίπων και κομήτων και ἐπισκόπων ἀντιζήλων πλεονεκτῶν και φιλάρχων. Πολλάκις δὲ και αἱ παρεισφρήσασαι εις τὸν λαὸν ἐμφύλιοι διχόνοιαι και σφοδροὶ ἐριδες ἐξώπλισαν ἀδελφὸν κατ' ἀδελφοῦ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας κατὰ συνέχειαν. Και τοῦτο μὲν παρέλευ κατ' ὀλίγοντας δυνάμεις τῶν διαφόρων τάξεων· οἱ κόμητες ὅμως της Φλανδρίας ἐνισχύοντο. Ἡ ἐπικρατεία των ἐπειτα συνήφθη μετὰ της τοῦ Βουργουνδικοῦ οἴκου, ὥστε ποτὲ μὲν διὰ της βίας, ποτὲ δὲ δι' ἐπιγαμιῶν οἱ δούκες τοῦ μέρους τούτου της Γαλλίας ἀνεδείχθησαν κύριοι της Ὁλλανδίας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ Μαρία νυμφευθεῖσα τὸν Μαξιμιλιανὸν τὴν ἔφερον ὡς προέικα εις τὴν Αὐστρίαν, τέλος δὲ ὁ πέμπτος Κάρολος τὴν παρέδωκεν κατὰ τὸ 1548 εις τὴν Ἰσπανίαν. Ἀλλὰ μετὰ τριάκοντα ἔτη διὰ της μεγαλειπόβου εὐφρίας Οὐιελιέλμου τοῦ ἐπομαστένετος σιωπηλοῦ, τοῦ ἀναταραξοῦ της ἐλευθερίας ἔρωτος και της σταθερῆς πεποιθήσεως εις τὰ θρησκευτικὰ της δόγματα ἀποσεισασα ἡ Ὁλλανδία τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἱεροδικείου και της Ἰσπανίας ἀνεκηρύχθη ἀνεξάρτητος· Ἀφῶ δὲ ἔταλαιπωρήθη ὑπὸ πολλῶν αἰματηρῶν ἀγῶνων και διέμεινεν ἀκλόνητος, κατώρθωσε να θεραπεύσῃ μὲν τὰς βαθείας πληγὰς της, να ἀνυψώσῃ δὲ τῶν πόλεων της τὰ τείχη και να πλατύνῃ τοὺς λιμένας της, ὥστε τὰ πλεῖστα της ἐπλεον εις πάσας τὰς θαλάσσας, και ὅλος σχεδὸν ὁ κόσμος κατήγησεν ἐμπορικῶς ὑποτελής της μικρῆς τούτης